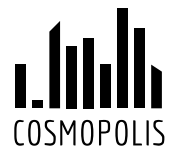

SMLOUVA NA LÁSKU

CASSIE CONNOR

NEMŮŽETE
SEHNAT DOPROVOD?
NAJMĚTE SI HO!

SMLOUVA NA LÁSKU

CASSIE CONNOR

Přeložila Marie Frydrychová

First published in Great Britain by HarperCollinsPublishers 2022 under the title

LOVE UNDER CONTRACT

Copyright © Cassie Connor 2022

Cassie Connor asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Marie Frydrychová, 2023, translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd.

Cover illustration © Jasmína Tomková, 2023

ISBN 978-80-271-3993-4

*Tato kniha je věnována fantastické Charlotte Ledgerové;
její vášnivé nadšení pro autory, které má na starost, nezná mezí.*

1. KAPITOLA

„Do prdele práce.“ Ta slova mi vyklouznou dřív, než je stačím polknout. Praštím telefonem na bar. To jako fakt? Nechce se mi věřit vlastním uším, do háje zelenýho!

Neuvěřitelným řízením osudu přímo vesmírného významu vycházejí stejná slova úplně ve stejnou chvíli z úst chlapíka vedle mě. „Do prdele práce.“ Právě očím tohoto chlapa jsem se soustředěně vyhýbala, přestože se naše barové stoličky v přeplněném hotelovém baru v podstatě dotýkají.

Pobaveně se na sebe podíváme.

„Nevyšlo vám rande? Nepřišel?“

Nejradši bych se na něj zamračila, protože mě fakt pekelně vytáčí. Proč hned usuzuje, že můj problém je tak nepatrný? Naštěstí nasadil příjemný úsměv.

„Ne,“ povzdechnu si. „Právě mi esemeskovala moje sestra, aby mi sdělila, že je zasnoubená.“

Zamračí se. „A to není dobrá zpráva.“

„Ne, když si bere mého bývalého.“

„Au, to je teda mizerie...“ Odmlčí se. „Já vás ovšem trumfnu.“ Pobaveně zvlní rty a já se přistihnu, že od nich nemůžu odtrhnout pohled. Celou vteřinu se k tomu přemlouvám, až se konečně zadívám na telefon, který drží v ruce.

„Hrajeme si na to, kdo dopadl hůř?“ ptám se.

„Jo.“

„Tak to teda skutečně dost pochybuju...“ Povýšeně zvednu obočí. Je typem chlapa, kterého člověk musí udržovat v neustálé nejistotě. „Ale klidně pokračujte.“

„Obchodní partner mi zrovna definitivně uzavřel finanční kohoutky. Šlus, konec.“

Dívám se na něj – seprané džíny mu obepínají vypracovaná stehna a měkoučké bílé tričko bez límečku, s dlouhým rukávem a několika knoflíčky dává vyniknout jeho nesmírně široké hrudi, a protože je rozepruté, vidím na ní i tmavé chloupky. O jakém konci mluví? Co asi dělá? Vyzařuje z něj mužnost s velkým M a v očích, kterými umí skvěle flirtovat, má ten známý výraz, co jasně říká: „Vím, jak jsem sexy, tak pojď na to, zlato.“ Oči má zářivě modré a neodolatelně šibalsky se mu v nich blýská.

A naprosto není můj typ. Jenže už ve chvíli, kdy mi to bleskne hlavou, se mi z nitra ozve hlásek a pobídne mě, ať si představuju, jak asi vypadá nahý, protože člověk by musel být opravdu úplně slepý, aby neviděl, že má svaly na všech správných místech a ví, jak je použít. Okamžitě se vzpamatuju, hlásek zaplaším a dívám se na něj přimhouřenýma očima. Tyhleto myšlenky běžně nemívám.

Zazubí se na mě, jako by naprosto přesně věděl, co mi běží hlavou.

Polknu. Jsem opravdu tak snadno čitelná? Mám ráda muže ve skvěle padnoucím obleku, hladce oholené, s krátkými vlasy a v dokonale vyžehlených bělostných košilích s vkusnou kravatou a neokázalými manžetovými knoflíčky. Nikdy nevěř chlapovi se zbrusu novými manžetovými knoflíčky. Považuju je za barometr buranství. A ještě něčeho horšího. Stačí vzpomenout na Andrewa. Kretén.

Znovu se pokouším přijít na to, v jakém oboru by asi tak mohl pracovat. V tomhle oblečení vskutku neodpovídá představě podnikatele. A už vůbec ne s těmi hustými, příliš dlouhými vlasy, které mu sahají těsně na ramena, s několikadenním strništěm na bradě a obrovskými silnými rukama, zvláště elegantními, které ale zároveň vypadají, že za sebou mají docela pořádný kus manuální práce.

„Tak to je tvrdé,“ konstatuju ve snaze nasadit dokonale neosobní profesionální tón a ignorovat prapodivné směšné lechtání kdesi v břiše. Pokud jsou to motýlci nadšení, ať táhnou, odkud přišli, to není nic pro mě. Zvednu bradu. „Lze předpokládat, že máte ve smlouvě dodatky

ohledně jejího vypovězení, případně zrušení. Očekávala bych, že v ní musí být nějaká výpovědní lhůta, ne?”

Zvedne obočí a nasadí mírně pokřivený úsměv ozdobený dolíčkem. Páni, to je fakt něco! „Musíte se poradit se svým právním zástupcem,“ dodám rychle a nesmírně upjatě. Nezabývám se rozkošnými mladíky ani rozkošnými staršími muži.

Jeho dolíček se prohloubí, jako bych vypustila z úst něco skutečně hodně vtipného.

„Šlo o... jiný typ smlouvy. Osobní.“

Jen na něj zírám a vidím jeho odevzdaný výraz, který je zároveň tak zvláště nad věcí. No jo, co teď už...?

„Aha, myslíte takovou tu chlapeckou smlouvu à la ‚plivnem si do dlaní a zpečetíme to rukoudáním?‘“ zeptám se a tázavě nakloním hlavu.

Kývne a pokrčí rameny. „Něco v tom duchu. Domluvili jsme se, že si budeme vzájemně pomáhat, a ona se nabídla, že to zafinancuje.“

Kdy se lidi poučí? Chtějí ušetřit na poplatcích za právníka, ale když je všechno podělaným nahoru, stojí je to pak mnohem víc. Slušná smlouva je dokonale neprůstřelná, vodotěsná, vytesaná do žuly, zkrátka na ni uplatníte jakékoli podobné přirovnání o nezdolnosti, které vás napadne. Měla bych o tom něco vědět. Jako seniorní partnerka v jedné z největších právních kanceláří v Londýně vypracovávám a kontroluji smlouvy. Mám pověst jedné z nejlepších a nevyznačuju se falešnou skromností. Když jsem onehdy našla skulinku v kontraktu mého posledního klienta, zachránila jsem ho před možnou ztrátou ve výši sedmdesáti milionů liber. Ano, mé služby jsou drahé, ale stojí za to. Rozhodně se vyplatí.

„To znamená, že vám nabídla financování.“

„Jo, přesně tak. Myslel jsem, že jsme přátelé. Jenže ona změnila názor.“

Vnímám nějaký nepatrný záblesk v jeho očích, který ho prozrazuje, a tak se na něj hned vrhám jako žralok cítící krev. „Aha, takže jste s ní spal?“

Zírá na mě a pokrčí rameny. „Jednou nebo dvakrát. Nic vážného a rozhodně ne v poslední době.“

„Jenže ona chtěla,“ konstatuju, protože vím, jak to chodí. Pořekadlo o tom, že sex byznysu nesvědčí, existuje ze zatraceně pádného důvodu. Z téhle kombinace nikdy nic dobrého nevzešlo. Škoda že si nese-psali nějakou smlouvu dřív, než se vůbec přiblížili k ložnici.

„Věděla, že to není vážné. V tom jsem byl zcela upřímný. V tomhle roce jsem se snažil maximálně soustředit na rozvoj svého podnikání. Byznys musí stát na prvním místě, než se mi ho podaří odlepit ode dna.“ Maličko zvedne bradu v mírně zastrašujícím gestu, které jen podtrhuje, co právě řekl, a to mě zaujme. Zdá se, že své podnikání nebere na lehkou váhu a dává do něj srdce.

Radši se ani nevyjadřuju k těm kecům typu „věděla, že to není vážné“, protože, rozumíte, na mě si nepřijdou. Na tyhle týpky jsem narazila milionkrát. Zeptám se tedy: „No a v čem vlastně podnikáte?“

Najednou se napřímí, už není ani stopy po tom nahrbení, které zakřivilo jeho páteř do oblouku, jeho modré oči se rozzáří energií stowat-tové žárovky a já jsem zjevně příliš blízko, protože najednou pocítím zvláštní příval adrenalinu – zřejmě z něj vyzařuje neskutečná energie. „Navrhuju a vyrábím nábytek.“

To mě překvapí. Nevím sice, co jsem čekala, ale teď to dokonale chápu. Ty jeho ruce, široká hrud', svalnaté paže pod bílým tričkem. Jistě. Truhlář. „A jste dobrý? Mohla jsem o vás slyšet?“ Upiju vína.

„Zatím ne, ale uslyšíte. Jmenuju se Hudson Strong.“

Odfíknu si, ale vůbec ne takovým tím roztomilým způsobem – víno mi doslova vylítne nosem. Co je to za jméno?

„To jste si vymyslel,“ řeknu mu vyčítavě a kašlu.

Zazubí se na mě. „To si vyřídte s mými rodiči. Máma a babička jsou velké fanyanky Doris Day a Rocka Hudsona. Moje starší sestra se jmenuje Doris.“

„Vážně?“

Znovu pokrčí rameny a přitom se mu zavlní dlouhé vlasy. Neměly

by působit přitažlivě, ale vypadají přímo hedvábně hebké a upoutají mou pozornost.

„Vy máte nějaké jméno, paní smluvní právničko?“ Zvedne nepatrně koutek úst v úsměšku, z něhož číší, jak je spokojený sám se sebou.

„Dobrý odhad.“

„Ani ne. Máte to napsané na nose.“ Významně pohlédne na můj černý kostýmek. Nedá se označit za prakticky účelný, ale je rozhodně velice šik. Hugo Boss for Women. Jsem nejlépe oblékaná žena ve firmě, což je nesmírně důležité, když plavete se žraloky. Mám černé louboutinky, které dělají přímo divy s mými lýtky, a blond vlasy si stahuju do elegantního uzlu, v němž vynikají nenápadné, pečlivě udržované proužky melíru.

„A,“ dodá ještě, „hbitě se oháníte slovy jako *výpovědní lhůta* a *dodatek ke smlouvě* a podobně, jako by to pro vás byl denní chleba.“

„Rebecca Madisonová. Pracuju pro právnickou kancelář Carter-Wright.“

Hvízdne. „To jsou velcí šéfové. Teda pardon,“ opraví se hned. „Velké šéfky.“ Čímž si hned vyslouží malé bezvýznamné plus. Jen malé, protože když si prohlížel můj kostýmek, maličko ohrnul ret.

„Něco se děje?“

„Asi ne. Jen ta vaše uniforma.“

„Co je na ní špatného?“

„Vypadáte v ní poněkud upjatě.“

„No, ale to rozhodně nejsem,“ opáčím úsečně, což zní velice upjatě. Na tomhle chlapovi je něco, co mě dráždí a provokuje mou upjatost.

„Takže, vaše sestra.“ Kývne k mému mobilu. „Co je to za historku s tím bývalým přítelem?“

Zcela přirozeně bych se klonila k zachování mlčení, ale když pokládá svou otázku, v jeho hlase je taková zvláštní měkkost. Vnímám v něm lehce ochraptělý tichý tón dobrého posluchače. Navíc se můžu na všechnu zdrženlivost vykašlat, vždyť je úplně cizí. Vůbec ho neznám. Proč se nepodělit o to, co mě trápí? Jenže na to potřebuju další drink. Stačí, abych nepatrně zvedla prst, a barman připluje až ke mně.

„Dvojitý hendricks s tonikem,“ objednáám si, protože gin na mě působí a teď potřebuju trochu otupit. Obracím se k němu. „A co vy?“

„Sklenku merlotu. Děkuju.“

Nedokážu poznat, jestli jeho klidná reakce plyne z toho, že je zvyklý, aby ho ženy zvaly na skleničku, nebo jestli mu je to opravdu jedno. Většina mužů z mého okolí se pořád drží hesla jeskynního muže – „já chlap, já kupovat panáky“ –, jenže vzhledem k tomu, že vydělávám stejně, nebo dokonce víc, je tahle rovnice poněkud nespravedlivá. Navíc pro většinu z nich znamená přijetí pozvání na skleničku zelenou pro následný sex. Což je nesmysl.

„Dostala jste teda esemesku od sestry?“ ptá se nevěřicně.

„Jo. Nejsme si nijak moc blízké.“ Eufemismus století.

„To máte kliku. Já mám tři sestry. Škoda že textové zprávy nejsou i jejich oblíbenou formou komunikace.“ Teatrálně se zachvěje, což mi roztáhne koutky do úsměvu, přestože teď naprosto nemám náladu na nějaké vtípky. „Když jsem dovolil Doris, mé nejstarší sestře, aby mě sledovala na instagramu, dopustil jsem se největší chyby v životě. Moc ráda všechno komentuje a telefonuje... prostě hodně.“ Navzdory svým slovům se dívá na svůj mobil docela láskyplně.

Přemýšlím, jaké to asi je. O každodenním životě své sestry nemám ani potuchy. Její instagram je asi plný příspěvků o její sbírce značkových kabelek, o posledním modelu sportáku (auta mění po půl roce) a našla bych tam asi tuny našpulených fotek „miluju tě, lásko“.

„No a co se stalo?“ pobídne mě. „Co ten ex? Jak dlouho je vlastně ex?“

„Strašně moc a navíc naprostý kretén. Nic k němu necítím. Vykašlal se na mě – to už je dávno... Tři roky.“ Nějak se nedokážu rozhoupat, abych mu sdělila i to, že jakmile se na mě Andrew vykašlal, ihned obrátil pozornost k Lauře.

„A vy po něm pořád truchlíte?“

„Bože chraň,“ řeknu pohrdavě, protože Andrew na sto procent patří do klubu kreténů, kteří zásadně nosí nové manžetové knoflíčky. „Jsem

vytočená, protože mě zvou, abych si za měsíc přijela zahrát na hodnou sestřičku na Den díkůvzdání, kdy se koná jejich zasnubní večírek.“
Teď je řada na mně, abych se otrásla – a dělám to procítěně.

„Na Díkůvzdání?“

Kristepane, tak *tohle* ho zaujalo?

„Můj nevlastní otec je Američan, matka Angličanka. Tráví hodně času v New Yorku.“

„Takže vy máte namířeno do New Yorku na oslavu Díkůvzdání. To je mi frajeřina.“

Zírám na něj. Zjevně má o tom, co je *frajeřina*, naprosto jinou představu než já.

„Budu tam jako pod mikroskopem, všichni budou pozorovat, jak to *zvládám*, i když mně je to přitom úplně šumafuk. Jeden druhého si dokonale zaslouží, ale ať řeknu nebo udělám cokoli, bude to považováno za zhrzenost nebo žárlivost, protože mezi mnou a sestrou je *samozřejmě* rivalita. Proč si tohle všichni myslí?“

Protáhne obličej. „To našťve.“

Povzdechnu si. „No jo. Co teď s tím?“ Hodím do sebe zbytek ginu a mávnu na barmana, abych si objednala druhý, dvojité. „Chcete ještě skleničku?“ zeptám se.

„Tentokrát zvu já vás. Ještě si snad můžu dovolit koupit jednu rundu.“

„To je v pohodě. Bydlím tady. Všechny drinky si dám do nákladů.“
Byla jsem totiž v hotelu dva dny na konferenci a kolegyně z firmy mi tu dnes domluvila pracovní schůzku, tak jsem dostala možnost přespat tady ještě další noc, přestože bydlím kousek odsud v Chelsea.

Směje se. „No jistěže. V takovém případě se s radostí napiju na účet vaší firmy. Já se teď budu nějakou dobu muset krotit a šetřit.“

„Co budete dělat?“

„Nic zvláštního. V lednu mě čeká velká prezentace na veletrhu. Stačí mi tam prodat pár kousků a dokonale se zahojím.“

„To zní docela dobře.“

„Taky že jo. Mě spíš vytočilo, co mi řekla.“ Zazubí se. „Jsem prý mi-

zera, nejhorší z nejhorších, ubožák, co se bojí navázat pořádný vztah, zmetek, který ji svedl a zneužil.“

„A bylo to tak?“

Pokrčí ramený. „Nikdy jsem jí nic neslíbil.“

Znám tenhle typ. Mají na čele napsáno, že vyznávají lásku na jednu noc. Jenže některé ženy věří, že mají tu moc je od základu změnit. Chudinky.

„No ale v zásadě vlastně ano. Dával jste jí falešné naděje, využil jste ji.“

Přimhouří oči a měří si mě pronikavým pohledem. Teď zase krčím ramený já.

Oba popíjíme ze svých skleniček v náhlém rozpačitém tichu, jako bychom si právě uvědomili, že se vlastně vůbec neznáme a náš hovor dospěl ke konci.

Naštěstí mi zabzučí telefon a já ho hned popadnu. „Teď jsem zůstala na ocet já,“ říkám, když se ke mně Hudson Strong otočí. „Chlápek, se kterým jsem měla mít schůzku, ji zrovna odřekl.“ Což je vážně sviňárna a pěkně mi to leze krkem, protože jsem se večer mohla sebrat a jít rovnou domů a neprodlužovat si pobyt v hotelu.

Jediný důvod, proč jsem na tomhle dobytčím trhu zrovna v pátek večer, je ten, že mě o to poprosila kamarádka z personálního oddělení (naléhala a já jsem jí zavázaná – připadá mi, že Mitzie jsem zavázaná vždycky). Šlo jí o to, abych si promluvila s bývalým kolegou o strategii firmy na poli well-being, tedy štěstí a osobní pohody zaměstnanců. Navíc člověk nikdy neví, kdy se mu nějaký kontakt může hodit. Jenže já jsem ta poslední osoba, s níž by se mělo debatovat o osobní pohodě. V duchu obracím oči v sloup, proč každá firma nezbytně potřebuje mít každý den mezi osmou a devátou hodinu jógy. Víte vůbec, kolik práce se dá stihnout, než začnou zvonit telefony a telefonní centrála se začne žhavit doběla? A nechtějte, abych se pustila do rozboru na téma plýtvání časem, když se zaměstnanci konečně posadí na svá pracoviště tak skvěle uvolnění, že málem padají ze židlí, přestože se

předtím zastavili u našeho úžasného baristy Tonyho. Postavili ho na recepci teprve nedávno, k nablýskanému luxusnímu kávovaru Gaggie na ta jejich mocca latté, cappuccina z ovesného mléka a dvojité espressa. Pro duševní zdraví je evidentně zásadní kvalitní káva zdarma. Ano, uznávám, že i mě káva drží při vědomí a v akci, přestože mi příliš nepomáhá dodržovat spánkový režim.

„Tak to je průser.“

Rozhlížím se po přeplněném baru. „Někoho čekáte?“

„Jo. *Bývalého* obchodního partnera. Tedy partnerku. Tohle není místo pro mě.“ Přimhouří oči. „Je tu plno sešněrovaných, nudných korporátních patronů.“

„Jako jsem já?“

Odmlčí se, pozorně se mi zadívá do obličeje a pak jeho tvář pomalu zalije úsměv a promluví hlubokým hlasem, ale potichu, takže musím napínat uši. „Jo. Ale vsadím se, že byste se dokázala uvolnit.“

Pohlédne na mou halenku – ušitou na míru. A na knoflíčky. Konečně mi dojde ten dvojsmysl s uvolněním.

Najednou mám pocit, jako by mnou projel blesk. Nebo spíš jen takový silný výboj. Zírám na něj. Neuhýbá pohledem, jen maličko zvedne obočí. Prostě mi nastražil past. Nebo mě spíš hecuje.

Ještě nikdy se nikomu nepodařilo mě uvolnit. Tedy ne tak docela. Vlastně ani nevím, jestli se zvládnou uvolnit tak, jak to má na mysli on.

Polknu a zvednu bradu. Nejsem s to od něj odvrátit pohled. Ta chvilka je nabitá elektrinou, nebo spíš přepólovaná a najednou mi to v jediném oslepujícím okamžiku dojde. Jako by mi někdo nahodil srdce defibrilátorem. Chci se nechat tímhle mužem uvolnit. Nechat si od něj rozepnout knoflíčky.

Hodím do sebe gin a dívám se mu na ústa, na ten plný spodní ret. Zašeptám: „Tak mě uvolněte.“

2. KAPITOLA

Šokovala jsem ho. Rozšíří se mu zorničky. Přebrala jsem iniciativu, což nečekal. Najednou cítím nadvládu. Hledí na mě snad celou minutu. Ani jeden z nás nepromluví a mně tlučí srdce, poháněné obrovským dopadem mých slov. Čekám, že se zvedne a odejde. No jistě. Jenže pak mi pohlédne na rty a zvlní ty své v pobaveném úsměšku, jako by mě odhadoval.

Nakloní se, ani na vteřinku nepřeruší oční kontakt. Tají se mi dech. Nemůžu se pohnout. Jeho rty jsou nejprve hebké, jen mě lehce pohladí ve škádlivém polibku a já čekám, že se hned poté odtáhne s trochu ironickým úsměvem, protože zjistí, jak je to se mnou snadné. Jenže pak zvedne ruku a pohladí mě po bradě tak něžně, až se málem zblázním, a místo aby se ode mě odtrhl, nečekaně zareaguje a hladově mě líbá dál. Tiskne své rty k mým a připomíná jestřába vrhajícího se na kořist. Z jiskřičky se rázem rozdmýchá plamen. Je to vzájemné, cítím totéž, co vidím na něm, je to jako výbuch. Vzápětí se s ním hladově líbám, on majetnický vplete prsty do mých vlasů a pevně mě tiskne k sobě, skoro zoufale, jako by mě teď, když dospěl až do tohoto bodu, nemínil pustit.

Zvuky kolem nás linoucí se z baru, hovor a smích, se najednou vzdalují a jsem tu jen já a on. Líbám ho, protože chci. Je roztomilý, příjemně flirtuje a vůbec není můj typ. Ani si nevzpomínám, kdy jsem naposled provedla takovou lehkomyšlnost. Vlastně ne, co to plácám? V životě jsem nic lehkomyšlného neprovedla, a teď se mi najednou zachtělo. Kašlu na to, už nemíním být ta rozumná, hodná sestřička. Chci se aspoň jednou odvázat, zařadit si – a jaký den je k tomu vhodnější než ten, kdy jsem zjistila, že si moje sestra bere chlápka, který mi zlomil srdce?

Sklouznou z barové stoličky a tisknu se k němu, stojím mezi jeho stehny a pevně je sevřu. On mi dlaněmi masíruje zadek. Přejíždí mi jazykem po koutku rtů a já otvírám pusku a první dotek našich jazyků mi v těle spustí přímo ohňostroj, ovšem namířený poněkud dolů, a vnímám okamžitý horký příval touhy, který jsem nezažila snad od puberty. Jsem celá rozpálená, šíleně nadržena a hlava mě sice nabádá, ať se držím zpátky – houby nabádá, spíš na mě ječí –, ovšem zdravý rozum jsem v sobě dávno zlikvidovala a vypálila do základů. Opírám se o jeho svalnaté tělo a při líbání sténám a on mé hrdelní vzdechy přímo polyká.

„Musíme odsud vypadnout,“ šeptá mi a nepřestává mě líbat.

Zírám na něj skelným pohledem. Nejsem opilá, ale ani střízlivá. Rozhodně mám něco víc než špičku a zatím se cítím příjemně zmámeně. Zamlouvá se mi, jak ve mně alkohol otupuje všechny zábrany.

Kývnu a vezmu ho za ruku. Vedu ho z baru do vstupní haly hotelu. Aniž cokoli řeknu nebo se na něj ohlédnu, rázuju k výtahu a v podstatě ho táhnu za sebou. Tedy ne že by si chtěl nějak stěžovat...

Ještě se za námi ani nezavřou dveře a znovu se líbáme, vykasá mi mou drahou halenku a dlaněmi už mi hladí ňadra. Sténám ve slastném očekávání. Už dávno jsem nic takového nedělala, o to jde. O zatraceně silně potlačovanou potřebu.

Mírně se odtáhne, ale znovu ho líbám. Nechci, aby přestal nebo si to rozmyslel. Momentálně jsem už mírně pološílená. Aspoň mi to tak připadá. Zpráva od mé milé sestřičky byla poslední kapka. Končím. Přestávám být rozumná, přestávám se vždycky za každou cenu chovat správně. Aspoň pro tento večer. Zítra zase zapadnu do svých bezpečně vyjetých kolejí, nevím, jak jinak označit můj nezáživný denní režim. Dnes večer hodlám zažít něco vzrušujícího. Už se i cítím pěkně žhavá a tenhle chlap to zjevně taky vnímá.

Vyjedeme do druhého patra a dveře se otevřou. Ani jeden z nás se nepohne, a když se zase zavírají, jako šílená mačkám tlačítko.

Vypotácíme se z výtahu a převrháme vázu na stolečku na chodbě. Oba se na sebe podíváme zděšeně, ale pobaveně, nehoda nijak nenaruší

atmosféru a on už mě tiskne ke zdi a znovu mě líbá. Cítím, jakou má erekci, tře se o mě, zřetelně ho cítím i přes látku jeho džínů. Hladí mě všude možně, lehounkými tahy, ze kterých mi přímo jiskří nervová zakončení. Můj mozek přestává fungovat, už cítím jen ta ústa s výrazným spodním rtem, jak laskají mé rty a posouvají se níž po krku až k šíji. Mezi stehny mi narůstá nesnesitelná bolest a jsem vydrážděná k nepřičetnosti, skoro jako bych ze sebe chtěla servat kůži. Z té touhy se můžu zbláznit. Chci na sobě cítit jeho ruce, úplně všude. Chci ho svléknout. Pod příjemnou látkou jeho trička cítím pořádné bicepsy.

„Kristepane, chci tě ošukat,“ šeptá mi při polibku, a místo aby mě volba takových slov jako obvykle pohoršila, zahazuju své upjaté já a cítím, jak mě to ještě víc vzrušuje. Jo, chce *mě*. Kvůli mně je takhle vzrušený, takže na něj působím stejně jako on na mě. Odtáhneme se od sebe, přerývaně oddechujeme. „Kurva, hrozně tě chci,“ usmívá se a dojemně něžným gestem mi shrnuje vlasy z obličeje. Zírám na něj. Zbláznila jsem se? Ještě nikdy mě tak nespalovala touha. Koneckonců jsem ještě nikdy nic podobného neprováděla, a už vůbec ne takového, co by vedlo k tomu, co přijde dál. Musí to přijít, protože jestli ne, tak asi umřu zklamáním a nadržенostí.

Zmateně se přehrabuju v kabelce, naštěstí mi visí na popruhu křížem přes prsa, jinak bych ji dávno upustila, ztratila nebo někde zapomněla. Konečně vytáhnu kartu od pokoje. „Číslo tři sta šest,“ říkám a klopím oči, protože se zničehonic stydím. Ano, strašně moc to chci, ale copak jsme se zbláznili? Ani ho neznám! Rozum a chtíč v mém nitru svádějí obrovskou bitvu, ale chtíč vyhrává na celé čáře.

Na chodbě není živá duše, což je asi velice dobře, protože je naprosto zjevné, k čemu se chystáme. Kdybychom byli postavičky z kresleného filmu, nad našimi hlavami by už blikal neon oznamující, že jsme definitivně zaháčkovaní. Zastavujeme se před pokojem tři sta šest, a jen co zvednu ruku s kartou k elektronickému zámku, překryje mi ji dlaní a zarazí mě. Panebože, on si to rozmyslel! No jistě...

„Opravdu to chceš?“ ptá se. Překvapeně se na něj podívám.

Otázka stále visí ve vzduchu, otvírám pus, ale chvíli nejsem schopná slova, protože mi dojde, že to myslí vážně.

„Dost jsme toho vypili.“

Zamračím se. „Tak moc toho zase nebylo.“ Ano, alkohol mě otupil, ztratila jsem zábrany, to sice uznávám, ale jde o víc. Vnímám, že nade mnou převzalo vládu libido. Už chci cítit všechny jeho tvary hezky pod svými dlaněmi. Chci cítit tíhu jeho nahého svalnatého těla na mém.

Zvednu ruku a dotknu se kousku jeho obnaženého hrudníku v rozepnutém tričku a pak sjíždím dlaní po jeho pevné hrudi, prsty tisknu vypracované svaly, palcem přejedu po jednom žebře. Je to rozkošné. Ano, živé lidské tělo, které dýchá, složené z buněk, obíhá v něm krev. Rozechvěle se nadechnu. Přes látku trička cítím horkost jeho kůže.

Vzhlednu a setkám se s jeho pohledem. Dívá se na mě, zuby zařáté, jako by pociťoval hodně velké napětí v očekávání mé odpovědi.

„Jsem si jistá,“ zašeptám a otevřu dveře.

Znovu se nadechne a rázem jsme v mém pokoji, stojím přimáčknutá zády ke dveřím a on mě líbá jako smyslů zbavený a sténá rozkoší. Když jsme se najednou ocitli na bezpečném místě, připadá mi, jako bychom oba cítili, že můžeme zpomalit, protože jsme se shodli na vyústění, a není tudíž žádný spěch. Najednou je tempo příjemné a mně vrtá hlavou, jestli se náhodou nemůžu pod nápojem jeho pomalých vzrušujících polibků celá rozpustit. Tiskne svá ústa k mým s nesmírnou naléhavostí, jako by chtěl prozkoumat každíčký milimetr a ještě něco navíc. Já rukama přejíždím k jeho krku, zabořím prsty do hebkých hedvábných vlasů na šíji, řadry se mu tisknu k široké pevné hrudi. Myslím, že kdyby se zastavil čas, mohla bych umřít jako šťastná žena. Tenhle chlap ví, jak má líbat, a upřímně řečeno, vždycky jsem si myslela, že se rozkoš přeceňuje, ovšem s ním najednou chápu. S ním je to jiná liga. Jako když jste na lodi unášené rychlým říčním proudem a plynule přejíždíte jednu peřej za druhou. Dochází k vzestupům a pádům rozkoše, protože cítím jeho rty nejdřív tu a pak zase jinde, vzápětí se znovu setkávají naše jazyky a on si vtahuje můj do úst.

Drží mi obličej v dlaních, prsty přejíždí linii lícních kostí a pak rukou zabrousí k poslednímu knoflíčku mé halenky. Zvedne hlavu a modré oči se mu rozzáří a upírají se do mých. Dlaní mi laská ňadro a prstem objíždí knoflíček.

Rozepni mě. Ta slova mi znějí hlavou jako ozvěna. Zajede prstem pod knoflíček, provlékne ho látkou a políbí odhalenou kůži mého krku, zároveň mi přitom přejíždí dlaní přes bradavku. Zvrátím hlavu, oči zavřené, z úst mi vyjde tiché zakvílení, tisknu boky k jeho a nepatrně naznačuju přirážení. Naše vzrušení narůstá, tiskneme se k sobě víc a já se znovu neubráním zasténání, protože mi rozepne další knoflíček a líbá mě ve výstřihu stále hlouběji. Pořád se tisknu zády ke dveřím. Zároveň jsem zaklíněná jeho tělem a cítím se skvěle, vnímám jeho stehna na svých, ta mě ukotvují.

Přejede těkajícím jazykem po křivce mého ňadra a mně se chce ze všeho nejvíc servat z něj košili, ale on si teď dává schválně načas. Bariéra mezi halenkou a podprsenkou a jeho rukou je nesnesitelná, protože má ňadra jsou rozbolavělá touhou, cítím mocný tlak v bradavkách. Rozepne mi další knoflíček, prsty sjíždí po hrudní kosti k dalšímu a ještě jednomu. Doslova mě rozhaluje, přejíždí mi rukama po obnažené kůži. Polknu, on sklopí pohled a pak zvedne hlavu. Rty se mu pomalu roztáhnou do šibalského úsměvu. Halenka mi klouže z ramen, on mi v tu chvíli stahuje ramínka a vzápětí i košíčky podprsenky a obnažuje mi ňadra. Tentokrát se na mě usměje tak, že mi to připadá, jako by vystřelil šíp přímo do samotného středu mého těla. Sklání se k mým prsům a bere jednu bradavku do úst. Vnímám horký vlhký dotek jeho jazyka kroužícího kolem ní, podlamují se mi kolena a s hlasitým, téměř zoufalým zasténáním prudce vydechnu. Jako by toho na mě bylo zničehonic moc, nedokážu to vstřebat. Najednou přerývaně dýchám a znovu sténám, teď už jednoznačně zoufale. Už to nevydržím.

„Dělej.“ Musím ho pevně sevřít v pase, jinak bych už nemohla vůbec stát. Mé tělo zaplavuje rozkoš, směsice příjemných pocitů vzrušení a strachu se mi rozlije do všech nervových zakončení.

„Jo,“ odpoví a přesouvá se k druhému řadru, takže mi vyšle do nervového systému další kaskádu vybuchujících pocitů. Znovu mě saje, jazykem si pohrává s bradavkou, jako by tam toho bylo bůhví jak moc na zkoumání. Najednou se proměním ve tvora zacíleného na jednu jedinou věc, to je středem mého pomyslného terče, který mi bliká před očima. Třu se o něj, zoufale toužím po úlevě od toho obrovského nutkání, mé boky se neklidně pohybují, jsem doslova zmítaná touhou. Rozepíná mi podprsenku a najednou má ruce na mých řadrech, zakrývá je dlaní a mačká je. Chci mu říct, ať přestane. Chci znovu získat kontrolu nad svým tělem, ale on se mnou dělá tak úžasné věci, že netuším, jak dlouho to vydržím. Jeho rty najdou moje a v tu chvíli vím, že určitě umřu rozkoší.

Vzápětí přesune ruce níž až k sukni, dá mým řadrům milosrdně odpočinout a rozepíná mi zip, aby ze mě sukni stáhl. Rukama mi zezadu zajede do kalhotek, hladí mi půlky a přitahuje mě blíž proti své obrovské tvrdé naléhavé erekci. Tiše zasténá, a to mě přímo rozpaluje. Nikdy jsem nebyla při sexu pasivní a teď jsem v šoku, jak je možné, že jsem mu dovolila, aby si hrál s mým tělem podle svých rozmarů – i když musím spravedlivě uznat, že to umí fantasticky. S Andrewem jsem se nikdy takhle necítila. Nikdy mě nedovedl k pocitu, že vybuchnu, protože je mi vlastní kůže malá. Cítím, jak ve mně narůstá touha a blíží se orgasmus, vzdouvá se ve mně jako vlna, která se každou chvíli převalí a zaplaví mě. Najednou znervózním, protože očekávám nevyhnutelnou reakci svého těla – neschopnost dosáhnout vyvrcholení. Kolikrát jsem marně čekala na tu vlnu, kdy se konečně převalí a zřítí se dolů, jenže ona místo toho nějak splaskla, rozeběhla se ke břehu a rozprskla se do prázdna. Možná, ale opravdu jen možná, to tentokrát bude jiné.

Zkusmo pohnu rukou a vložím ji mezi naše těla, vyhrnu mu tričko, hladím ho po opálené kůži, sklouznu mu dlaněmi po bocích. Je celý mohutný a má široký hrudník. Když mu přejeđu prstem podél okraje džínů v pase, slyšitelně sykne a vydechne. Jeho reakce mi dodává

sebevědomí, a tak posunu ruku níž přes ploché a pevné břicho, ukazovákem si přitom pohrávám s hedvábně hebkou šipkou chloupků těsně nad knoflíkem džínů. Cítím, jak mu erekce napíná látku v rozkroku, položím na něj dlaň a pohladím ho po celé délce pohybem, při němž ucítím výbuch rozkoše přímo ve svých intimních partiích.

„Panebože,“ zasténá a zní to jako procítěná mužská prosba, která mi dodá na typicky ženské domýšlivosti. Ano, můžu. Můžu to udělat znovu a znovu. Užívám si zvuků, které se mu tvoří kdesi hluboko v krku. Popadne mě za ruku, zastaví mě, znovu se mi podívá do očí a úplně mi stáhne sukni a rukou zajede do kalhotek. Jsem neskutečně vlhká a on to pochopitelně cítí. Vnikne do mě jedním prstem.

„Ách!“ vykřiknu – nebo spíš vyjeknu, protože šok z toho skvostného pocitu mi zvýší hlas o několik oktáv. Vsune do mě druhý prst a začíná mě laskat, rty má těsně u mých a já zrychleně dýchám a kroutím se pod jeho dotekem. Ano, dokázal mě opravdu uvolnit. Pomyslně odhazuju poslední zábrany a dosahuju hranice extáze.

Pohyb jeho prstů se zrychluje. „To je ono,“ šeptá mi ochraptěle do polibku. „To je ono.“

Přirážím boky k těm dráždivým odhodlaným prstům, které zručně nacházejí cestičku dovnitř a ven a nevynechají žádné místočko. Cítím, jak se pomyslná vlna pořád vzdouvá, vím, že dosahuju samotné hranice. Teď už ze mě vycházejí jen neartikulované zvuky. S každým jeho dotekem se ve mně všechno vypíná výš a výš a on mi šeptá do ucha: „Udělej se pro mě. Udělej se jen pro mě.“

Slyším, jak hlasitě dýchám, syčivě se nadechuju. A pak se pro něj opravdu udělám. Vlna dosáhne vrcholu a rozpoutá ve mně přímo vodotrysk nesmírné rozkoše. Podlamují se mi kolena, ztrácím kontrolu. „Ách!“ křičím hlasitě, když mě ten slastný pocit pohlcuje, prochází skrze mě i kolem mě. Chvilí jsem bez sebe, hlava úplně prázdná.

Vzápětí jsem vláčná jako hadrová panenka a Hudson mě podpírá a drží. Ucítím na sobě jeho pohled. Okamžitě ho opětuju, usmívám se. To musí být tím alkoholem. Ještě nikdy jsem se tak dokonale

neuvolnila. Ještě pořád ve mně doznívají záchvěvy skvělého orgasmu, jako maličké oslepující výbuchy rozkoše mezi mýma nohama. Nejradši bych je všechny zmáčkla k sobě a držela je tam navždycky.

„Promiň, omlouvám se.“ Odvracím pohled.

Nadzvedne mě rukou, kterou mě drží kolem pasu, a druhou mi zvedne bradu a něžně mě políbí na rty.

„Proč se omlouváš?“ diví se a ve tváři má výraz nelíčeného překvapení.

„Však víš, že jsem...“ Nedokážu se přimět, abych řekla „že jsem se udělala“, a tak jen pokrčím rameny a dodám: „Že jsem neudělala nic pro tebe.“

Prudce zvedne obočí v už povědomém výrazu a usměje se na mě s jedním koutkem výš. „Žes pro mě nic neudělala?“ Chechtá se. „Myslím, že jo. Právě jsi mi napumpovala ego na několik tisíc měsíců. Ujišťuju tě, že je fakt super pocit vědět, že ti tohle můžu přivodit.“ V jeho výrazu je sebevědomí, ale ještě něco dalšího, co se podobá úžasu, a právě díky tomu si připadám trošičku větší. Hrdá. Snad i proto seberu odvalu a rozepnu mu knoflík džínů, ale když mu rozepínám zip, zavrtí hlavou. „Ne-e.“

Znovu se kousnu do rtu.

„Jestli to uděláš, bude po všem, ještě než něco začne.“

Vrhnou po něm přímo dábelický pohled. „Tak budeš prostě muset myslet na cihlové zdi.“ Tiše se zasměje a něžně mě líbá za krk a táhne mě k posteli. Vykročím ze sukně, která mi spadla ke kotníkům, mám pořád lodičky na podpatku.

„Hm, sexy,“ chválí mě uznale a vůbec se za to nestydí. Jsem jen v kalhotkách a lodičkách, jinak na sobě nemám vůbec nic, a on se tváří, jako když se mu výhled líbí, a nespouští ze mě zrak. Přitom se sám vzrušuje. Působí to na mě nečekaně eroticky a najednou mnou projede nový, čerstvý výbuch touhy.

A je to tady zase. Pomalý sexy úsměv, nestydatý, takže se cítím jako bohyně. Tvrdnou mi bradavky a ňadra mě bolí naléhavou potřebou, aby se jich zase někdo dotýkal.

„To byla jen rozcvička.“ Vykrouť se z džínů, vytáhne z peněženky malý čtvercový balíček a zůstává stát vedle postele. Drží mě za ruku a na sobě nemá nic než těsné boxerky, které dost konkrétně odhalují svůj obsah. Něžně mě přinutí sednout si na postel a skloní se přede mnou, jednu ruku mi položí na koleno a potom pomalu sjíždí dlaní přes lýtko, aby mě zul. Totéž zopakuje s druhou nohou. Podívá se mi do očí. Zoufale k sobě přitisknu kolena. Cítím se obnažená a zranitelná a vůbec se nepoznávám, ale projednou je mi to opravdu naprosto jedno. Obvyčně bývám ta aktivnější já, já se vším začínám, ale on ve mně probouzí zvláštní pocity, díky nimž ho radostně nechávám, ať je pánem situace. Roztáhne mi nohy a skloní se, aby mi zasypal stehna polibky, jimiž systematicky postupuje stále výš. Zvláštní pozornost věnuje velkému znamínku ve tvaru Austrálie, které mám na vnitřní straně stehna. Strnu. Pochopím, k čemu se schyluje. Tohle nemůžu. Nikdy jsem neměla orální sex. Nejsem ten typ. Muži mi to nikdy jazykem nedělali. Jsem příliš upjatá. Myslím, že navzdory tomu naprosto fantastickému orgasmu to teď dělat nemůžu – tedy spíš nemůžu mu dovolit, aby mi to dělal. Snažím se znovu přitlačit kolena k sobě, protože tohle opravdu nedám, a on ke mně zase zvedne oči. Ach bože, opravdu mě hodlá přinutit? Ale zdvihne ruku k mé tváři a vstává, postaví mě na nohy. Stahuje si boxerky a přirození se mu doslova vymrští proti mému břichu. Druhou rukou mi stahuje kalhotky.

„Nemusíme dělat něco, co nechceš,“ promluví zase s ústy těsně u mých rtů a zlehýnka mě políbí. Jsem totálně proměněná, ochablá, pod jeho dotekem přímo taju a stávám se submisivní, což je pro mě něco neslýchaného. Nedokážu uvěřit, že mu skutečně předávám oteře a pouštím ho ke kormidlu. Za normálních okolností by k tomu nikdy nedošlo, ani za milion let, ale je prostě cizí. Neznámý muž. Po dnešní noci ho už neuvidím a je ostuda, že jsme v mém hotelovém pokoji. Vrtá mi hlavou, jak mu bude, když ho požádám, aby odešel. Dost možná ale bude tvrdě spát a já tady budu ležet celé hodiny a přemýšlet, jak se k němu mám ráno chovat. Ačkoli, asi bych se

mohla potichu vyplížit a prostě odejít. A teď večer bych mohla překypovat láskou, ne?

„Hej, jsi tady?“

Najednou si uvědomím, že nade mnou zase převzal vládu mozek a dělá své tradiční kotrmelce – nebo spíš bleskurychle spřádá podrobné plány všech kroků hodně dopředu.

Najednou zpanikařím a neobratně sáhnu po jeho erekci.

„Páni,“ vydechne.

„Promiň.“

„Ne. Máš studené ruce.“

„Ach.“ Ale už se ho stejně dotýkám. Fascinuje mě jemňoučká kůže na ztopořeném penisu a kontrast mé nepatrně tmavší pleti s jeho světlejší. Jen se syčivě nadechne. Pohlédnu na něj a v jeho tváři zahlédnu zvláštní pokřivený úsměv. Znovu ho pohladím, zavírá oči a z tváře mu mizí jakýkoli výraz. Uvolní se.

„Jo,“ řekne ochraptěle a zasténá. Jsem naladěná na každý zvuk, který mu splyne ze rtů, přizpůsobuju mu své pohyby, jako bych ladila nástroj. Je úchvatné vidět, co s ním mé hlazení dělá, jsem přímo nadšená a vnímám, jak se mi vrací sebevědomí. Začínám zkoušet, co si můžu dovolit, měním tempo, kloužu rukou nahoru dolů pomalým, jistým tahem, svírám ho a poslouchám jeho sténání. Začíná mě to taky vzrušovat.

Najednou mou ruku zarazí. „Jestli budeš pokračovat, už to fakt nevydržím.“

„No a? Nevadí mi to,“ opáčím a polknu. Jak bych se mohla udělat dvakrát, když jsem před ním ještě nikdy nedosáhla pořádného orgasmu – tedy pokud jsem se neuspokojila sama?

Sáhne po miniaturním čtvercovém balíčku a otevře ho. Nasadí si kondom. Musím se zdržet komentáře, ale řekněme si upřímně: sex s ním není tak skvělý. Některým při milování nevadí, ale většině rozhodně ano. Čekám, že na mě Hudson skočí.

Místo toho se tiše zasměje. „Zjevně s tebou ztrácím kontakt. Zase ses zatoulala v myšlenkách.“

„Promiň,“ omlouvám se a napadá mě, jak by asi reagoval, kdybych mu prozradila, že jsem myslela na svého bývalého.

„Nějak moc se omlouváš.“

„Normálně ani ne,“ usměju se a trochu se vracím do svého tradičního já. Mimo ložnici znám vřdycky každý svůj další krok. Většinou právě já říkám ostatním, co mají dělat a jak to mají dělat – a většinou se setkávám s výčitkou, že jsem posedlá kontrolou. Jenže podle mého to není zas tak špatná vlastnost. Hlavně když máte co do činění s mnohamilionovými smlouvami. A to v librách. Je rozhodně důležité dát si pozor na každíčký detail. A řekla bych, že Hudsonova pozornost obrácená na každíčký detail je právě v tuto chvíli zatraceně skvělá. Znovu rozehrává svůj prstoklad a dělá se mnou divy. Mučivá bolest a touha po ukojení se vrací. „Ošukej mě,“ zašeptám a pak to zopakuju, tentokrát hlasitěji. „Ošukej mě, a to hned!“

Tahám ho za zápěstí a nutím ho, aby si na mě lehl. Směje se a vzápětí uvězní má ústa do pomalého francouzského polibku a já cítím, že se můj obrovský chtíč s náramnou silou vrací. A pak se líbání změní, je zvláště zoufale naléhavé a Hudson se pohne, roztáhne mi stehna a vklouzne do mě pomalu, aby si užil každíčký moment. Vidím nad sebou jeho uvolněné rysy vychutnávající si tu rozkoš.

„Jsi tak těsná, kruci, to je něco,“ sténá. „Tak těsná!“ Pohne se s větší prudkostí a já zavírám oči, protože si užívám ten nejlepší sex, jaký jsem kdy v životě měla.

3. KAPITOLA

Probouzím se a myslí mi to nějak pomalu. Přes závěsy v mém hotelovém pokoji se prodírá světlo. Světlo! Je den! Kolik je sakra hodin? Pak si najednou vzpomenu na noc. Kruci. Jsem pořád tady. Nakonec jsem usnula a spala až doteď. Nemůžu si vzpomenout, kdy se mi to povedlo naposled. Obyčejně se budím.

Hudson Strong leží vedle mě na zádech, jednu ruku nad hlavou, pokrývku vytaženou k pasu, jeho opálená kůže dokonale vyniká na pozadí naškrobeného bělostného povlečení. Dopředu si chvíli na to, abych si ho prohlédla a vryla si do paměti živý obraz jeho dokonalého těla. Polknu. Neplánovala jsem, že tady vůbec ještě ráno budu a oddám se postkoitálním rozpakům.

Kdesi na opačné straně pokoje slyším zvonit svůj telefon. Sakra! Pohlédnu na muže vedle sebe. Nechci ho vzbudit. Co bych mu řekla? Vyškrábu se z postele ke své odhozené sukni, podprsence a kabelce a doslova po ní skočím, abych vytáhla mobil. Sakra, znovu v duchu zakleju. Matka. Krucinál, zbláznila se? Proč mi volá tak brzo? V New Yorku jsou asi tři ráno. Stalo se něco? Umřel někdo? Musím to vzít.

„Mami,“ zašeptám do telefonu, nespouštím oči ze spícího muže a po špičkách se plížím do koupelny.

„Rebecca, proč šeptáš?“ Když slyším její úsečný tón, celá se naježím.

„Zrovna jsem se probudila,“ odpovím popravdě. „Je všechno v pohodě?“

„Proč by nemělo?“

„Voláš mi ve tři ráno newyorského času.“

„Toho jsem si plně vědoma.“ Přesně rozhovor, jaký většinou s matkou vedu. Fungujeme na zcela odlišných frekvencích. Často o nich uvažuju

tak, že má frekvence je nízká a odměřená, zatímco matčina vysoká, se spoustou propadů a potlačovaných dramatických podtónů. Chová se jako kráva. „Volám kvůli zasnubám tvé sestry.“

Bezva. Rovnou téma, o kterém nechci mluvit.

„Přijedeš, doufám.“

„Ještě nevím,“ odpovím.

„Rebecca, slíbilas, že na Děkuvzdání přijedeš.“

Jenže to bylo ještě předtím, než se má sestra zasnoubila.

„Musíš přijet. Jak to bude vypadat, když nepřijedeš?“

Bude to vypadat, jako když tam nechci být. „Mám toho fakt hodně v práci.“

„To jistě ano, ale mluvíme o Děkuvzdání. Jonathon určitě zná někoho ze správních rady vaší firmy, jistě by mohl ztratit slovíčko.“

No tak to je přesně to, po čem toužím. Zavřu oči. Ať si dělá, co chce. V duchu se otrásám znechucením nad vidinou dominantního nevlastního otce, jak volá výkonnému řediteli Marcusi Carter-Wheelerovi, případně finančnímu řediteli Geoffreymu Wright-Daviesovi nebo komukoli z dalších partnerů firmy. Jen si představte, co by to udělalo s mou drsnáčkou pověstí?

„Budu tam.“

„Vynikající. Dej mi vědět, kdy dorazíš, a já zařídím, aby tě vyzvedlo na letišti auto.“

S těmi slovy matka zavěsí. Panebože, je mi třiatřicet, jsem dospělá žena a moje matka nade mnou má pořád moc a dokáže mi zkazit den. Teď nemám na vybranou. Budu trapná osamělá žena na sestrině večírku a všechny oči se ke mně budou upírat s vědomím, že mě opustil kvůli Lauře. Jenže tak to nebylo. Důvod, proč mi dal kopačky, byl jiný. Dostala jsem totiž místo, o které sám usiloval. Jak vtipné, že o tom dokáže mlčet jako hrob. Pořád mě štve, že to on naléhal, abych se o tu pozici ucházela. V té době jsme bydleli spolu a on čekal, že se svého místa vzdám v jeho prospěch – tedy že povýší jeho, přestože jsme oba věděli, že jsem daleko lepší uchazeč. Když mu sdělili, že neuspěl,